

L.

B e t æ n k n i n g

over

F o r s l a g t i l L o v o m S a l g a f S k o v e i e n d o m m e .

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 26de Marts 1868.)

Forinden Udvalget afgav Betænkning over det herommeldte Lovforslag, har det troet at maatte erhverve Oplysning fra Ministeriet om, hvilke Regler der i Almindelighed følges af Indenrigsministeriet ved Meddelelse af Bevillinger til Rydning af Skov, og hvilken Anvendelse Regjeringen maatte tilsigte at give disse Regler paa de i Lovforslaget opførte Skove. Fremdeles udbade vi os Underretning, om det er Ministeriets Hensigt at afhænde Forstrandsstrækningen udfør den under Nr. 2 i Lovforslagets § 1 ommeldte Nørre-Åsløv Skov ganske eller tildeels i Forbindelse med den nævnte Skov, eller særskilt, ligesom ogsaa om, hvorvidt der maatte være Noget til Hinder for under det foreliggende Lovforslag at optage til Afhændelse Skovridergaarden ved Nørre-Åsløv.

Fra Finantsministeren have vi derefter modtaget følgende Svarfrivelse, som vi efter Omstændighederne finde det rettest ordret her at aftrykke:

„I Anledning af de i det ærede Udvalgs Skrivelse af 3die d. M. fremsatte Spørgsmaal skal Ministeriet herved bemærke Følgende:

ad. 1. Bevillinger til Rydning af private Skove meddeles Indenrigsministeriet ifølge de

hidtil fulgte Grundsætninger kun i saadanne Tilfælde, hvor der af forstilige Hensyn ikke herved kan være nogen Betænkning, og der derhos gives et passende Vederlag i andre Skovanlæg. Kun, hvor der har været Spørgsmaal om Indrømmelse af fri Raadighed over Skovstykker, der savnede enhver forstlig Interesse og derhos vare meget ubetydelige, har Indenrigsministeriet undtagelsesviis tilladt deres Rydning uden Vederlag.

Om at anvende disse Regler uden Modification paa de i Lovforslaget optagne Skove og Skovstykker (hvoraf det vilde være en Følge, at ingen af samme vilde kunne afhændes uden med Fredskovsforpligtelse) kan der imidlertid ikke være Tale; og naar henføres til Statsskovbrugets særdeles store Omfang og den betydelige Opælsning af Skov, som har fundet og finder Sted ved samme, saa anseer Finantsministeriet det ogsaa for aldeles foreneligt med de anførte Regler og Lovgivningen (jfr. Frd. 27de September 1805, § 14, 3), at der ikke stilles ganske de samme Forbringer til Domaineskovvæsenet med Hensyn til Vederlags Udlægelse som til de private Skoveiere, og at Domaineskovvæsenet derfor indenfor en vis Grændse kan afhænde Skovstykker til fri Raadighed uden saadant Vederlag.

Det er med denne Opfattelse for Die, at det fra Ministeriets Side er udtalt, at man